

עומד אחר כותלנו.

קול התור - שבעת דרכי הגאולה

[ה] אנשי אמנה. אחד האמצעים העיקרים לקיומה של כל עבודתנו היא הקמת אנשי אמנה, עפ"י חז"ל (שבת קי"ט) כי לא חרבה ירושלים אלא בשביל שפסקו ממנה אנשי אמנה. להקים אנשי אמנה, בכל השלמות בעיר קדשנו כי בלעדי זאת אין שום ערך לכל עמלנו ופעלינו ח"ו, ועפ"י כל היסודות והתקנות שסדרנו בע"ה.

(יא) [ו] מדות שוות. ישוב ארצנו הקדושה בכלל ובנין ירושלים בפרט צריך להיות במדות שוות, עפ"י חז"ל אין בן דוד בא עד שיהיו כל המדות שוות, אין בן דוד בא עד שיהיו כל השערים שקולים (סנהדרין צ"ח). ועפ"י שיטת טפ"ף גינאות בדרשת חז"ל (בבא בתרא ע"ה ובתוספות שם). וכל זאת היא גם ביעודו של רבנו בפסוק: לא יהיה בביתך איפה ואיפה גדולה או קטנה, הסמוך לפסוק אבן שלמה וצדק שבוה ראה רבנו את שמו ויעודו בתורה כנודע. וביאר לנו רבנו, בביתך היינו ארץ ישראל עפ"י הכתוב שם למען יאריכון ימיך על האדמה וגו', ואחריו, בארץ אשר ד' אלקיך נותן לך. וכן בקשר לירושלם הבנויה כתוב: יהי שלום בחילך. וכתרגומו: שלום בנכסיך. ואין שלום בד קיימא. דק כשיהיה שלום בנכסיך במדות שוות כנ"ל. ובכדי לקיים בזה את כוונת הכתוב: כל גיא ינשא וכל הר וגבעה ישפלו, ועפ"י הכתוב בצדקה תכונני היינו באופן שווה לכל נפש עפ"י הכתוב ושמתי משפט לקו וצדקה למשקולת, ועל ישוב ירושלים כבר אמרו חז"ל ירושלים לא נתחלקה לשבטים. ואין משכירין בתים בירושלם. ובפרק ו' הבא מבואר הענין ביתר אריכות. וע"י זה יתקיים כי זרע השלום הגפן תתן פריה וכו' (זכריה ח'). שעפ"י חז"ל נאמר זה על ענין קץ המגולה (סנהדרין צ"ח) וזהו היסוד העיקרי של קיום אנשי אמנה האמור לעיל, וסימנך "אנשי אמנה" "קו משה" וד"ל.

קול התור - מערכה משולשת בעקבתא דמשיחא

תכלית הגאולה גאולת האמת וקדוש השם. עפ"י דברי נביאינו ובאורי רבנו, תכלית עבודתנו בכלל, מלחמה בארמילוס ע"י קבוץ גלויות וישוב ארצה"ק לשם גאולת האמת וקדוש השם, וזאת כוונת הנביא (ישע' נ"ב) "גאל ירושלים" הנקראת עיר האמת. גאולת האמת יכולה להיות רק אחרי כל ביעור הקליפה של עשו הבא בצורת ארמילוס אשר כל שאיפתו היא שנאת האמת, וזהו עשו שונא ליעקב שהוא יסוד האמת, תתן אמת ליעקב, ותכלית גאולת האמת היא קדוש השם, ורבנו רמז זאת בפסוקים אלה (ישעיה נ"ב): כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון, היינו קיבוץ גלויות. פצחו דגנו יחזיו הרבות ירושלים, היינו בנין ירושלים וביעור דוה הטומאה. כי ניהם ה' עמו גאל ירושלים, היינו גאולת האמת כי ירושלים נקראת עיר האמת. חשף ה' את זרוע קדשו לעיני כל הגויים, היינו קדוש השם וזה נאמר על נצחון ישראל במלחמת גוג ומגוג ע"י משיח בן יוסף שיהי' אחרי גאולה ראשונה משעבוד מלכות עפ"י רבנו בכח הגדול של סוד אלקים אמת וחותמו אמת. וראו כל אפסי ארץ את ישועת אלקינו, היינו התגלות משיח צדקנו משיח בן דוד כי קדוש השם בעיני הגויים יפעול על החוטאים מישראל לשוב מדרכיהם הרעים כי בראותם שהגויים מכירים בכח ה' לעמו יבשו וישבו לה' בהכרה וקדוש שם שמים, וזאת כוונת הכתוב בשיבת ציון אז יאמרו בגויים הגדיל ה' לעשות עם אלה, הגדיל ה' לעשות עמנו, היינו אחרי שהגויים יכירו במעשים הגדולים שה' עושה עם ישראל אז יאמרו כל ישראל, אף אלה שהם מקטני אמנה - הגדיל ה' לעשות עמנו. ותכלית גאולת האמת וקדוש השם היא ליחוד ב' המשיחין משיח בן יוסף ומשיח בן דוד, עץ יוסף ועץ יהודא, שבזה סוד יהוד קוב"ה ושכינתו, תכלית איחוד ב' המשיחין הוא תקון עולם במלכות שדי

הקמת אנשי אמנה לשם גאולת האמת וקדוש השם. בעמדנו על סף הגאולה עלינו להקים כח אדיר וחזק של אנשי אמנה, כי לא הרבה ירושלים אלא בשביל שפסקו ממנה אנשי אמנה²⁵. לפי זה אין ח"ו תקומה לכל מעשי עבודתנו בקבוץ גליות ובכנין ירושלים. הדא דכתיב: אם ה' לא יבנה בית, שוא עמלו בוניו בו, היינו אם הבנין הוא לא ברוח ה', שוא עמלו בוניו בו.

אנשי אמנה יהיו בחירי ה' אנשי אמת. כי תכלית הגאולה היא גאולת האמת, כפי שבארנו לעיל עפ"י הכתוב גאל ירושלים, היינו ע"י אנשי אמנה תהיה קריה נאמנה. יסוד היסודות של אנשי אמנה הוא קיום כל העקרים של "שבעת תקוני צפנת פענח"י כמבואר לעיל פרק ה'. ולפי התקנות של "ברית אמנה" שסדרנו בעזרת ה'.

תפלת עוד יוסף חי

אבינו שבשמים, רחם נא על שארית יוסף עמך. אב הרחמן גואל ישראל וירושלים, מצמיח קרן ישועה, הושיעה נא והצליחה נא, ציר אמונים משיהא דאתחלתא משיהא בן יוסף נושא תליינו וסוכל מכאובינו במלחמתו נגד צורד ישראל אדמילוס הרשע, וכמו שנאמר והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש, ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו והיתה לה' המלוכה והי' ה' למלך על כל הארץ.

עוד יוסף חי, יוסף עוד חי, הי יוסף עוד בן דוד חי וקיים.

חזרת הרמז:

(1) זוהר חלק ג דף קיד/ב – פרשת בחוקותי

פתח רבי יצחק ואמר, (שיר ב ט) דומה דודי לצבי או לעופר האילים, הנה זה וגו', זכאין אינון ישראל, דזכו דמשכונא דא למהוי גבייהו מן מלכא עלאה, דאף על גב דאינון בגלותא, קודשא בריך הוא אתי בכל ריש ירחי ושבתו וזמנא, לאשגחא עלייהו, ולאסתכלא בההוא משכונא דאית ליה גבייהו, דאיהו כסופא דיליה:

למלכא דסרחא מטרוניתא, אפקה מהיכליה, מה עבדת, נטלת ברה דיליה כסופא דמלכא רחימא דיליה, ובגין דדעתא דמלכא עלה, שבקיה בידהא. בשעתא דסליק רעותא דמלכא על מטרוניתא ועל בריה, הוה סליק אגרין ונחית דרגין, וסליק כתלין, לאסתכלא ולאשגחא בין נוקבי כותלי עלייהו, כיון דחמי לון, שארי בכי מאחורי קוסטי כותלא, ולבתר אזיל ליה:

כך ישראל, אף על גב דאינון נפקו מהיכליה דמלכא, ההוא משכונא לא שבקו, ובגין דרעותא דמלכא עלייהו, שבקיה עמהון, בשעתא דסליק רעותא דמלכא קדישא על מטרוניתא, ועל ישראל, סליק אגרין, (מקפץ על הגבעות), נחית דרגין, וסליק כתלין, לאסתכלא ולאשגחא בין קוסטי כותלא עלייהו, כיון דחמי לון שארי ובכי, הדא הוא דכתיב דומה דודי לצבי או לעופר האילים, לדלגא מכותלא לאיגרא, ומאיגרא לכותלא:

הנה זה עומד אחר כתלינו, בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, משגיח מן החלונות, (דודאי בי כנישתא בעיית חלונות), מציץ מן החרכים, לאסתכלא ולאשגחא עלייהו:

ובגין כך ישראל בעי למחדדי בההיא יומא דאינהו ידעי דא, ואמרי (תהלים קיח כד) זה היום עשה יהו' נגילה ונשמחה בו: